

PREDICĂ LA DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI

Căci Dumnezeu așa a iubit lumea încât pe Fiul Său Cel Unul născut L-a dat ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică (Ioan III, 16)

Frați creștini,

Sfânta Evanghelie de astăzi, ne descopere iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc. Bunul Dumnezeu de la început a iubit pe om, căci a pus în el suflet nemuritor și l-a așezat în fericirea raiului ca să moștenească toate bunătățile și frumusețile veșnice. Fiind zidirea cea mai aleasă din toate câte a făcut, numai în om a pus o scânteie din El, scânteia dumnezeiască, care este sufletul omului.

Dar omul profitând de marea libertate pe care i-a dat-o Dumnezeu și învins de invidia diavolului, s-a lăsat înșelat și călcând porunca Dumnezeiască și a fost scos afară și aruncat în robia demonilor și a patimilor. Din cauza păcatului neascultării, a mândriei precum și a invidiei diavolului, de atunci înainte tot neamul omenesc trebuia să meargă în suferințele iadului.

Vrăjmașul - diavol - care tot din mândrie și neascultare căzuse mai înainte și din înger luminat deveni diavol întunecat, începu să ispitească pe oameni cu toate răutățile lui. Până la venirea Domnului Hristos a făcut mare prăpăd în lume, căci a coborât mai prejos decât

dobitoacele. O făcuse sclavă patimilor și tuturor păcatelor, încât ajunsese biata lume să nu se mai închine lui Dumnezeu ci își făurise fiecare seminție idolii ei pe care îi cinstea.

Văzând Dumnezeu lumea de atunci răzvrătită, nemulțumită și nerecunoscătoare, a zis în mânia Sa: "Îmi pare rău că am făcut pe om, dar am să-L pierd." A înecat astfel cu apă toată suflarea omenească, scăpând numai Noe și familia sa în corabia pe care o făcuse după planul lui Dumnezeu. Văzându-se salvați, aceștia au adus jertfă de mulțumire Celui Atotputernic.

Dar oamenii n-au stat alături de Dumnezeu mult timp după ce pământul fusese spălat cu apă și însuși Noe făcu primul păcat atunci când se îmbătă. El, omul cel neprihănit scăpat de potop, iată că acum se înecă în paharul cu vin și așa intră răul și blestemul în lume, căci tot el a blestemat pe fiul său Ham care a râs de el când l-a văzut beat. Înmulțindu-se neamul omenesc s-au înmulțit și bețivii, apoi de la beție s-au înmulțit celelalte păcate: desfrânările, crimele, și o mulțime de fărădelegi care au intrat în casele multor aleși ai lui Dumnezeu. Atât de mult au îndobitocit aceste patimi neamul omenesc, că zăcea biata lume ca un bolnav și chinuit de tâlhari.

Omenirea era distrusă, nu avea nici un chip de salvare și nimeni n-o putea ridica. Toți erau neputincioși, chiar prorocii Vechiului Testament, cu toate speranțele lor, datorită blestemului ajungeau tot în temnițele iadului. Cine ar putea să spună prin cuvinte ce stare nenorocită avea lumea până la Domnul Hristos?! Bețivii și desfrânații, idolatrii și criminalii făceau să curgă multe lacrimi amare și întunecau văzduhul cu răutatea și păcatele lor.

Nimeni de pe pământ nu putea să izbăvească lumea, fiindcă toți erau lipiți de patimi și păcate. Păcatul era pricina a toată răutatea și veninul șarpelui lăsat în om de diavol. Dumnezeu, îngrijorat de starea aceasta nenorocită în care zăcea lumea, din iubirea Sa cea mare a voit să-l ridice pe om din căderea aceasta jalnică și s-a adresat tuturor ființelor cerești: îngerilor, heruvimilor, serafimilor, arhanghelilor, întrebându-i, care își ia asupra sa misiunea aceasta grea de a-l salva și a-l mântui pe om. Cerul însă a rămas mut. Nimeni nu s-a gândit să coboare la noi ca să ne salveze.

Atunci, Fiul lui Dumnezeu fiind legat în aceeași iubire cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, a voit să vină la noi. El a primit pentru mântuirea noastră, să ia această misiune minunată. El n-a venit să viziteze Ierusalimul, Bethleemul sau Nazarethul, n-a venit să viziteze țările și orașele de pe pământ. El a știut că vine într-o misiune foarte grea și deși venea printre ai săi, aceștia nu l-au cunoscut și nu l-au primit. El a venit la paharul cel amar din Grădina Ghetsimani, a venit la coroana de spini, El, Împăratul Slavei, a venit să fie bătut scuipat și hulit, iar apoi răstignit pe Cruce; El a venit să-și verse tot sângele pentru ca să ne împăce cu Tatăl Său.

Iată iubire dumnezeiască, căci Tatăl L-a trimis ca să ne scape de toate blestemățiile și să ne împace cu El. De aceea zice Mântuitorul că nimeni nu s-a suit în cer, fără numai Cel ce s-a coborât din cer, Fiul Omului care este în cer. Prin aceste cuvinte Iisus a arătat că este Dumnezeu și om. Puterea de a se sui în cer și de a se coborî, numai Dumnezeu o are.

El se numește și Fiul Omului, căci ne-a arătat că atunci când s-a coborât din cer s-a făcut om în pântecele Fecioarei Maria, iar după Învierea Sa s-a înălțat la cer și a șezut la dreapta Tatălui.

Scopul venirii Fiului lui Dumnezeu pe pământ a fost ca să izbăvească lumea de păcate și de muncile iadului, dar aceasta izbăvire cerea o jertfă foarte mare, cerea viața Fiului Omului. De aceea zice Mântuitorul în Evanghelia de astăzi: " După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalte Fiul Omului, pentru ca oricine crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viața veșnică. "

Icoana aceasta a răstignirii Mântuitorului a fost închipuită în Vechiul Testament de Proorocul Moise. Iată cum s-au petrecut lucrurile: când Moise conducea poporul prin pustie, evreii aceștia au început să cârtească împotriva lui și i-au zis: " La ce ne-ai scos din pământul Egiptului, ca să ne omori în pustie? Căci aici nu este nici pâine, nici apă și sufletul nostru s-a scârbit de această hrană sărăcăcioasă. "

Văzând Dumnezeu această cârtire, s-a mâniat pe ei și a trimis asupra lor mulțime de șerpi veninoși și au murit mulți din popor otrăviți. Dându-și seama de greșeală, au venit la Moise și i-au cerut să-L roage pe Dumnezeu ca să-i izbăvească. Dumnezeu a zis către Moise: " Fă un șarpe de aramă și-l pune pe un stâlp și oricine va fi mușcat și va privi la șarpele de aramă nu va muri. " Moise a făcut întocmai și șarpele de aramă a izbăvit pe evrei de otrava șerpilor veninoși.

Această icoană veche s-a repetat atunci când a fost răstignit Domnul Hristos pe Cruce, căci șarpele de aramă închipuia pe Domnul Hristos, iar stâlpul închipuia Sf. Cruce. Iisus a fost răstignit pe înălțimea Muntelui Golgota și toți care privesc și cred în jertfa Lui sunt izbăviți de veninul păcatului. El a fost înălțat și răstignit pe Cruce ca să-L poată vedea toate țările, toate continentele și tot pământul, să-L vadă toți evreii, grecii, arabii, romanii și păgânii de pretutindeni și crezând în El să se mântuiască. De aceea L-a dat Tatăl ceresc pe Fiul Său ca jertfă, acolo pe această înălțime a Golgotei.

Această icoană a răstignirii Mântuitorului ar trebui să nu lipsească din casa nici unui creștin, ca să privească cu atenție la rănile Lui, să vadă sângele vărsat pentru mântuirea noastră. Iată deci ce greșeală mare fac sectanții care s-au despărțit de Biserică și nu vor să vadă că sfintele icoane sunt semnele biblice ale lui Dumnezeu. Icoanele reprezintă lucrurile mântuitoare la care trebuie să privim, să medităm cu ochii trupului și ai sufletului ca să ne putem

mântui. Ei sărmanii însă ori că nu înțeleg, ori că au căzut din har și nu pot pricepe duhul adevărat al înțeleșului Sf. Scripturi.

Asemenea înălțării șarpelui în pustie, mai sunt o mulțime de închipuiri din Vechiul Testament care întăresc zugrăvirea și închipuirea icoanelor din Noul Testament. Mai departe în Evanghelia de astăzi vedem că Dumnezeu a iubit atât demult lumea încât a dat pe Fiul Său cel Unul născut pentru ca oricine crede într-Însul să nu piară ci să aibă viață veșnică. Observăm că Sf. Evanghelie accentuează și întărește aceste cuvinte: " Să nu piară, ci să aibă viață veșnică". Aceasta este voința lui Dumnezeu ca lumea să se mântuiască prin Fiul Său, nu să se osândească.

Dar pentru ca să se mântuiască lumea trebuie să asculte și să facă ce spune Dumnezeu și Fiul Său, care a dat jertfa supremă pentru izbăvirea neamului omenesc. Cine nu-și amintește Evangheliile din Săptămâna patimilor? Câte suferințe! Sângele curgea șiroaie, trupul era sfâșiat, apoi coroana de spini, piroanele, bătăile în mâini și picioare, amărăciunea fierii și oțetului, înjurăturile barbare, scuipările și toate hulele, sulita care i-a străpuns coasta, pe toate le-a îndurat Scumpul nostru Mântuitor; apoi Crucea cea grea pe care a dus-o pe Golgota, precum și lacrimile și jalea sfintei Sale Maici care îi sfâșiau inima.

Iată cât de scump a trebuit să plătească Dumnezeu nebuniile noastre, păcatele și greșelile noastre. Dumnezeu care este iubire desăvârșită a putut să facă această mare jertfă. Pământul țării noastre este presărat pretutindeni cu sfinte cruci și troițe pictate, care mai de care mai frumoase. Pe dealuri, pe câmpii și în cimitire, pe la răspântii de drumuri întâlnim pe Iisus răstignit ca să ne aducem aminte de jertfa Lui. Privindu-le parcă-L auzim spunând: " Iată Eu ce am făcut pentru voi, voi ce faceți pentru Mine? ".

Să stăm o clipă și să cugetăm asupra acestor cuvinte ale Domnului. Suntem noi gata să răspundem cu aceeași dragoste cu care ne-a iubit și să ne dăm viața pentru El, sau mai degrabă să ne lepădăm la cea mai mică ispită? Am auzit cu toții că a suferit din dragoste pentru noi, cum și-a pus sufletul pentru noi, El care este mângâierea întristărilor noastre, El care este odihna sufletului nostru, prietenul cel apropiat în neazuri și izvorul vieții noastre.

Să venim la El căci este Lumina lumii, să ne întoarcem la El, căci este Calea, Adevărul și Viața. Să ne apropiem de El cu toată încrederea, că oricine a cerut de la El cu credință nu a rămas nemângâiat. Iisus le-a iertat păcatele, căci pentru păcătoși a murit. El și astăzi ne cheamă pe toți zicându-ne: " Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi" .

El ne cheamă mereu și ne așteaptă, dar să știți că ne așteaptă numai până într-o zi. Când va veni clipa morții s-a sfârșit așteptarea Lui și s-au sfârșit și chemările Lui. Atunci urmează ziua răsplătirii, ziua când cei care L-au iubit cu adevărat vor cunoaște darurile cerești.

Cei care și-au astupat urechile la dragostea Lui și i-a apucat moartea fără să răspundă la chemările Lui, vor primi răsplata focul gheenei, împreună cu toți păcătoșii care au călcat în picioare sângele Lui cel scump, răbdarea și așteptarea Lui.

Înainte vreme mulți creștini care erau mai înstăriți puteau răscumpăra pe cei ce erau robiți și pe cei care erau condamnați chiar la pedepse cu moartea. Cei salvați rămâneau după aceea recunoscători toată viața.

Așa s-a întâmplat odată cu nepotul unui sfânt părinte, care din obișnuință rea se apucase de furat. Fiind prins a fost condamnat pe loc la spânzurătoare. Călăii care îl duceau la moarte au cerut la toată lumea ca să strângă o sumă oarecare de bani pentru că vroiau să-l scape de la moarte. În cele din urmă s-a găsit cineva care a plătit drahmele necesare, iar cel condamnat a fost eliberat. Cine poate spune bucuria cea mare a acestui om scăpat de la moarte? A fost și el recunoscător, căci a rămas ca să slujească toată viața omului care a plătit pentru el.

Cu cât suntem mai mult datori scumpului nostru Mântuitor care a plătit cu viața Sa pentru salvarea noastră de la moarte? Nimeni nu s-a găsit pe fața pământului care să plătească marea datorie pe care o aveam și de altfel nimeni nu putea aduce o astfel de jertfă. Acum rămâne ca El –Mântuitorul nostru – să vadă pe fiecare dintre noi cum îi răsplătim și cum ne facem datoria față de bunătatea Sa dumnezeiască. Înțelegem noi astăzi măcar cât a fost de mare dragostea Lui pentru noi?

Eu, din partea mea cred că dacă aș avea zeci de mii de vieți pământești pe care să le petrec în cea mai aspră pocăință și dacă aș face toate faptele bune posibile omului și tot n-aș putea răspunde cât de puțin dragostei Lui dumnezeiești. Unii însă consideră că e suficient să creadă că există Dumnezeu, dar nu vor să aibă de-a face cu El; nu le trebuie biserica Lui, nu le trebuie rugăciuni, iar pregătirea sufletească se grăbesc s-o facă abia pe patul morții.

Altuia i se pare c-a dat mult de pomană atunci când întinde vreunui sărac doi-trei lei, sau niște vechituri de îmbrăcăminte și rămășițe de mâncare. Altul se plânge că nu are timp de biserică și de rugăciune, dar în schimb nu-i ajunge timpul pe la filme, teatre, meciuri, stând ore întregi și privind la televizor, iar pentru suflet nu găsește timp nici zece minute de rugăciune.

Uni vin la biserică de la mari distanțe, cu cheltuială și cu dragoste, iar alții deși sunt aproape nu se pot apropia nicidecum de sfântul locaș pentru a aduce slavă lui Dumnezeu pentru darurile primite. Deși aud clopotele chemându-i la casa lui Dumnezeu ei amână mereu,

până într-o zi când vor fi duși de alții ca să-și ia rămas bun de la bisericuța care toată viața i-a chemat, fără ca ei să poată răspunde acestei chemări.

Altul vine la biserică din evlavie, vine de dimineață, stă atent la biserică două-trei ore, se închină și se roagă, în timp ce alții trec pe la biserică așa din obișnuință, atunci când merg la tutungerie sau la chioșcul cu ziare. Unul vine la biserică din interes pământesc, vine și cere ca Dumnezeu să-i mai dea ceva și dacă i-o da e bine, iar dacă nu, nu mai vine la biserică și nici nu mai vrea să creadă că mai există Dumnezeu.

Mulți ar dori ca Dumnezeu să fie sluga lor și să facă după poftele lor, ca și cum nu e destul cât a făcut pentru noi și cât face. De la El primim căldura și lumina, de la El primim vinul, untdelemnul, pâinea fructele și toate bunătățile și în schimb nu are Dumnezeu nici o mulțumire din partea noastră și dimpotrivă aude atâtea insulte, hule și nemulțumiri din gura spurcată a omului nelegiuit. Astfel trăiesc o mulțime de oameni ce se numesc și creștini departe de adevărata credință pe care ne-a spus-o Sf. Evanghelie de astăzi.

Unii nu au credință de loc în timp ce alții au credință ce se aseamănă cu a demonilor lipsită de fapte, căci credința fără fapte este moartă așa cum ne spune Sf. Ap. Iacob. Nu trebuie înțeles greșit ca sectanții, care spun că te poți mântui numai prin credință. Credința a avut și Iuda, dar la un moment dat s-a lepădat și l-a vândut pe Domnul Hristos, așa cum fac și creștinii noștri.

Credință, spun că au și creștinii și curvarii precum și hoții și criminalii. Și ei spun că au credință în Dumnezeu, dar faptele lor sunt drăcești. Omul care are credință în Dumnezeu, este acela care dovedește acest lucru prin faptele bune pe care le face, nesuferind păcatul și se poartă cuviincios în tot locul, are o vorbire sănătoasă și folositoare, are dragoste și milă de aproapele, sare în ajutorul celui lipsit și necăjit, merge la biserică în duminici și sărbători, postește și se roagă. Se roagă pentru vrăjmașii lui și nu ține dușmănie pe nimeni, se luptă cu răbdare să ajute pe cei ce nu cunosc credința, aducându-i la calea adevărului.

Așa trebuie să facă cel care vrea să fie plăcut lui Dumnezeu și să nu piară ci să aibă viață veșnică, căci numai aceștia vor avea viață veșnică. Nu se poate deci fără fapte bune, dar nu se poate nici numai cu ele și fără credință, pentru că fapte bune fac și păgânii și necredincioșii, dar fără credință în Dumnezeu aceste fapte nu sunt primite. Pot să facă cât mai multe fapte, dacă nu le fac în numele Sf. Treimi și a credinței noastre ortodoxe, nu sunt primite.

Să nu mai pierdem timpul frați creștini, că poate puțin ne-a mai rămas. Să facem fapte bune și să ne ferim de cele rele, urâte și murdare. Să ne apropiem cu credință și să arătăm și noi dragostea noastră prin trăirea noastră, prin faptele noastre, acum până nu se închid ușile milei cerești, până nu vine noaptea cu întunericul ei cel groaznic și purtător de moarte, acum cât sufletul mai este în trup.

Astăzi să ascultăm glasul dulce a lui Iisus să nu ne împietrim inima, astăzi să ne hotărâm și să lăsăm toate păcatele, toate obiceiurile rele, înjurăturile, drăcuielele și blestemele. Să facem numai bine acum până nu e prea târziu.

Când Dumnezeu a vrut să piardă cele două cetăți Sodoma și Gomora, a căutat atunci și nu a găsit în cele două mari orașe pline de păcate și urgii mari nici măcar zece dreپți pentru care să le cruțe, decât Lot cu familia sa căruia i-a zis: " Mântuiește-ți sufletul și să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte ca să nu piei cu ei".

Tot așa și noi să căutăm mântuirea sufletului, să fugim în munte de Sodoma și Gomora lumii stricate a veacului acestuia. Să ieșim din focul patimilor, din cetățile dărâmate de ură și necredință, unde fierbe păcatul desfrânarilor, a vrăjilor și a duhurilor necurate. Să ne salvăm sufletul de înșelăciunile lumii, ca să câștigăm veșnicia cu toate bucuriile ei. Să fugim în munte și să renunțăm la toate ca și Lot, fără a ne uita înapoi ca femeia acestuia, căreia i-a fost milă de neamuri când le-a auzit țipând în flăcări și uitându-se înapoi s-a prefăcut în stâlp de sare.

Noi însă, urmându-i lui Lot să fugim la muntele Golgota, la Biserica lui Dumnezeu care este cel mai înalt munte duhovnicesc și singurul loc de scăpare. Să îmbrățișăm Crucea lui Hristos și să-i sărutăm rănilor care și astăzi sângerează pentru noi, să alipim obrazul nostru de preacuratele Lui picioare și să lăsăm ochii să plângă cu lacrimi amare care să spele întinăciunile și nelegiuirile noastre. Să învățăm de la Iisus ce este iubirea, iertarea și jertfa. O dumnezeiască și necuprinsă dragoste a lui Dumnezeu, o Părinte cerească Cel ce ești bun și milostiv te-ai uitat spre noi din cer și ne-ai văzut căzuți în ghearele demonului, ai văzut cum suntem legați în lanțuri de păcate, ai auzit plânsul nostru și Te-ai milostivit de lacrimile noastre. Te-ai îndurat de sufletele noastre, Ți-ai adus aminte că ești Tată și ai fii, că ești Dumnezeu și ai pe pământ oameni răătăciți, pentru care ai trimis pe singurul Tău Fiu ca să-i salveze, să-i răscumpere de păcat și săi întoarcă la credință.

N-a mai rămas nimic care să nu fie făcut din marea Ta iubire pentru noi. La toată dragostea aceasta mare pe care ne-ai arăta-o am înțeles că suntem îndatorați pe vecii vecilor ca să-Ți slujim și orice am face noi pe lângă fapta Ta ar părea ca o tinichea ruginită în mijlocul celor mai scumpe bijuterii.

De aceea, gura mea nu mai poate vorbi și îmi trebuie mai multe lacrimi decât vorbe, dar nădăjduiesc în ajutorul Harului Tău, dimpreună cu toți creștinii care s-au adunat aici. Nădăjduim și noi să ne mântuim și să-Ți aducem laude, cinste și închinăciune aici, în viața aceasta, câte zile mai avem și sus în ceruri, în vecii vecilor. Amin.